

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Obdo/51/2020
Identifikačné číslo spisu: 6107217083
Dátum vydania rozhodnutia: 24.11.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Miroslava Janečková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:6107217083.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu BARVY A LAKY TELURIA, s.r.o., so sídlom Skrchov 1, 679 61 Letovice, Česká republika, IČO: 434 20 371, právne zastúpeného BRICHTA & PARTNERS s.r.o., Grösslingová 6-8, 811 09 Bratislava, IČO: 35 740 809, proti žalovanému REMAL s.r.o., so sídlom Kalinčiakova 2, 974 05 Banská Bystrica, IČO: 36 045 870, právne zastúpenému Zathurecky InPaRtners, s. r. o., so sídlom Kláry Jarunkovej 4, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 36 867 578, o ochranu práv pred nekalou súťažou, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 41Cob/165/2017-849 z 25. apríla 2019, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 41Cob/165/2017-849 z 25. apríla 2019 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

Okresný súd Banská Bystrica (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 64Cb/164/2007-777 zo 14. februára 2017 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca ešte pod pôvodným obchodným menom TELURIA, spol. s r.o., domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť zmeniť svoje obchodné meno REMAL s.r.o. v spoločenskej zmluve a podať návrh na zápis zmeny obchodného mena do príslušného obchodného registra Okresného súdu, ako aj ohlásiť zmenu obchodného mena príslušnému Okresnému úradu - odbor živnostenského podnikania tak, aby bola celkom jednoznačne vylúčená zameniteľnosť obchodného mena žalovaného a označenia REMAL a priznal žalovanému proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

2 Súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku poukázal na to, že po rozhodnutí Krajského súdu v Banskej Bystrici uznesením č. k. 41Cob 208/2015- 750 zo dňa 18. mája 2016, ktorým odvolací súd opakovane zrušil rozsudok súdu prvej inštancie o zamietnutí žaloby, strany sporu neuviedli ďalšie skutkové tvrdenia, ani neoznačili alebo nepredložili ďalšie dôkazy. Súd prvej inštancie preto poukázal aj na skutočnosť, že od prvého meritórneho rozhodnutia súdu prvej inštancie v spore, teda od vyhlásenia rozsudku 64Cb 164/2007-446 zo dňa 13. apríla 2010, žalobca a žalovaný neuviedli súdu prvej inštancie žiadne ďalšie skutkové tvrdenia alebo hmotnoprávne námietky, s ktorými by sa súd prvého stupňa nebol vysporiadal už v rozsudku č. k. 64Cb 164/2007-446 zo dňa 13. apríla 2010, či následne aj v rozsudku č.

k. 64 Cb 164/2007-696 zo dňa 3. marca 2015 a najmä neoznačili alebo nepredložili žiadne ďalšie relevantné dôkazy alebo návrhy na dokazovanie. Súd prvej inštancie preto poukázal aj na skutočnosť, že na pojednávaní konanom dňa 13. apríla 2010 boli sporové strany poučené o povinnosti predložiť alebo označiť všetky dôkazy a skutočnosti najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie, pretože na dôkazy a skutočnosti predložené a označené neskôr súd neprihliada (§ 120 ods. 4 v spojení s § 205a O.s.p. v znení účinnom 30. júna 2016) a právny zástupca žalovaného po poučení uviedol, že v tejto fáze nemajú konkrétne mená, ale ak by to bolo potrebné preukázať, tak by označili osoby zo spoločnosti Barvy a laky dodatočne. Poukázal na odvolanie proti rozsudku č. k. 64Cb 164/2007-446 zo dňa 13. apríla 2010, v ktorom žalobca uviedol, že je toho názoru, že dôkazy vykonané v konaní pred súdom prvého stupňa dostatočným spôsobom osvedčujú skutočnosť, že označenie REMAL nadobudlo pre výrobky žalobcu príznačnosť v rozsahu vyžadovanom § 47 písm. b) Obchodného zákonníka a pokiaľ by odvolací súd bol toho názoru, že vykonané dôkazy na osvedčenie týchto skutočností nepostačujú, navrhuje dodatočné vykonanie dôkazov preukazujúcich používanie označenia pred rokom 1992 tak, ako boli označené v konaní pred súdom prvého stupňa a súčasne žalobca v odvolaní navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil. Poukázal na to, že žalobca do vyhlásenia uznesenia o skončení dokazovania na pojednávaní konanom dňa 13. apríla 2010 žiadne ďalšie konkrétne dôkazy neoznačil, ani prípadne neuviedol ďalších konkrétnych svedkov a žiadne ďalšie konkrétne dôkazy neoznačil ani v odvolaní proti rozsudku č. k. 64Cb 164/2007-446 zo dňa 13. apríla 2010, keď ako dôkaz k odvolaniu pripojil len rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 24S 51/2009-87 zo dňa 23. apríla 2010, teda rozsudok, ktorý bol vyhlásený po vyhlásení rozsudku č. k. 64Cb 164/2007-446 zo dňa 13. apríla 2010. Aj odvolací súd rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 64Cb 164/2007-446 zo dňa 13. apríla 2010 najskôr rozsudkom č. k. 41Cob 205/2010-530 zo dňa 1. júna 2011 zmenil a žalobe vyhovel, čo jednoznačne musí viesť k záveru, že odvolací súd mal za to, že súd prvého stupňa dostatočne zistil skutkový stav tak, aby bol podkladom pre vydanie meritórneho rozhodnutia o žalobe. Po zrušení rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 41Cob 205/2010-530 zo dňa 1. júna 2011 uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3Obdo 4/2012-597 zo dňa 28. februára 2013 z dôvodu procesného pochybenia, keď odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa zmenil bez opakovania alebo doplnenia dokazovania, odvolací súd nepristúpil k opakovaniu alebo doplneniu dokazovania, ale rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 64Cb 164/2007-446 zo dňa 13. apríla 2010 uznesením č. k. 41Cob 101/2013-609 zo dňa 30. júna 2014 zrušil a zdôraznil, že súd prvého stupňa v ďalšom konaní musí upriamiť pozornosť na vykonanie dokazovania pre zistenie práva žalobcu na priznanie ochrany nezapísanému označeniu „REMAL“. Po výzve súdu prvého stupňa zo dňa 12. augusta 2014, aby strany sporu v zmysle rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 41Cob 101/2013-609 zo dňa 30. júna 2014, označili alebo predložili návrhy na doplnenie dokazovania, žalobca žiadnym spôsobom nereagoval a na nariadenom pojednávaní dňa 3. marca 2015 žalobca uviedol, že v kontexte odôvodnenia odvolacieho súdu je toho názoru, že dôkazy, ktoré predložil doposiaľ v tomto konaní, postačia na preukázanie tých okolností, ktoré odvolací súd požaduje, následne žalobca na pojednávaní predložil rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 5Sžh 2/2010 zo dňa 19. mája 2011, ktorým bol potvrdený napadnutý rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 24S 51/2009-87 zo dňa 23. apríla 2010 a rozhodnutie Úradu priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky č. POZ 5853-2006 N/46-2012/Zach zo dňa 30. apríla 2012 a po poučení o povinnosti označiť alebo predložiť všetky dôkazy a skutočnosti najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie, žalobca uviedol, že ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania nemá. V odvolaní proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 64Cb 164/2007-696 zo dňa 3. marca 2015 žalobca taktiež ďalšie dôkazy neoznačil, ani ďalšie dokazovanie nenavrhol a navrhol, aby odvolací súd rozsudok zmenil a žalobe vyhovel. Aj odvolací súd, na rozdiel od uznesenia č. k. 41Cob 101/2013-609 zo dňa 30. júna 2014, v ktorom odvolací súd zdôraznil, že súd prvého stupňa v ďalšom konaní musí upriamiť pozornosť na vykonanie dokazovania pre zistenie práva žalobcu na priznanie ochrany nezapísanému označeniu „REMAL“, v uznesení č. k. 41Cob 208/2015-750 zo dňa 18. mája 2016 konštatoval nedostatočné vysporiadanie sa súdu prvého stupňa s predloženými dôkazmi, pričom vykonanie ďalšieho dokazovania neuložil, ale uložil, aby sa súd prvej inštancie vysporiadal s dôvodmi vytýkanými odvolacím súdom a opätovne vo veci rozhodol.

3 Súd prvej inštancie poukázal na uznesenie odvolacieho súdu č. k. 41Cob 208/2015-750 zo dňa 18. mája 2016, ktorým vytkol súdu prvej inštancie nedostatočné vysporiadanie sa s predloženými dôkazmi,

čoho následkom bolo nesprávne právne posúdenie veci. Súd prvej inštancie však konštatoval, že odvolací súd súdu prvej inštancie neuviedol, v čom konkrétne bolo vysporiadanie sa s predloženými dôkazmi nedostatočné, ako inak by sa mal súd prvej inštancie s dôkazmi vysporiadať a prečo by mal súd prvej inštancie inak vyhodnotiť dôkazy a rovnako odvolací súd konkrétne neuviedol, v čom a prečo bolo právne posúdenie veci súdom prvej inštancie nesprávne.

4 Ďalej uviedol, že odvolací súd v uznesení č. k. 41Cob 208/2015-750 zo dňa 18. mája 2016 vytkol súdu prvej inštancie osobitne nerešpektovanie právneho názoru odvolacieho súdu vysloveného v zrušujúcom rozhodnutí č. k. 41Cob 101/2013-609 zo dňa 30. júna 2014, keď odvolací súd konštatoval, že žalobca na základe Zmluvy o prevode práv priemyselného alebo iného duševného vlastníctva zo dňa 30. júna 1993 nadobudol vlastníctvo ochrannej známky č. OZ 160680. Zdôraznil, že zo štruktúry uznesenia č. k. 41Cob 101/2013-609 zo dňa 30. júna 2014 nebolo súdu prvej inštancie zrejmé, že veta - „Aj keď žalobca formalizáciu ochrannej známky jej zápisom na Úrade priemyselného vlastníctva SR následne po jej prevode nevykonal, z predložených dokladov v spise je nesporné, že žalobca používal túto ochrannú známku minimálne od roku 1992 (právny predchodca žalobcu od roku 1971) do roku 2005.“ má byť vysloveným právnym názorom, ktorým má byť súd prvého stupňa viazaný, keď odvolací súd tento svoj právny názor ani žiadnym spôsobom neodôvodnil a keď za citovanou vetou bezprostredne nasledovala veta „Žalobca v konaní zdôraznil, že ako majiteľ práva k nezapísanému označeniu používal na území SR nezapísané označenie pred dňom podania prihlášky ochrannej známky žalovaným dňa 9. mája 2005 (zápis 18. mája 2005).“ a keď podľa vtedy platnej právnej úpravy, prevod ochrannej známky voči tretím osobám nadobúdala účinnosť až zápisom (§ 16 ods. 1, 2, 3 Zákona č. 174/1988 Zb.), keď aj žalobca v konaní uznal, že zápis prevodu ochrannej známky č. OZ 160680 pre územie Slovenskej republiky zrealizovaný nebol a túto skutočnosť uviedol aj v záverečnej reči na pojednávaní konanom dňa 13. apríla 2010, keď navyše ochranná známka č. OZ 160680 zanikla na území Slovenskej republiky ku dňu 3. júna 2011, ktorá skutočnosť je známa z verejne dostupných registrov a bola na základe žiadosti súdu prvej inštancie v konaní opakovane oznámená aj Úradom priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky a rovnako bola Úradom priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky oznámená súdu v konaní aj skutočnosť, že k predmetnej ochrannej známke nebola úradu doručená žiadosť o zápis prevodu alebo prechodu. Žalovaný bol vo vzťahu k žalobcovi tretím subjektom, a teda účinky prevodu ochrannej známky vo vzťahu k žalovanému mohli nastať až zápisom do registra, súd prvej inštancie preto naďalej zotrval na názore, že keďže k formalizácii práv prevodu k ochrannej známky č. OZ 160680 na území Slovenskej republiky vo vzťahu k tretím osobám nedošlo (§ 16 ods. 1, 3 Zákona č. 174/1988 Zb., resp. § 29 ods. 3 Zákona č. 55/1997 Z. z.), nemožno ani z vykonaného dokazovania prijať záver, že žalobca používal ochrannú známku č. OZ 160680 minimálne od roku 1992 do roku 2005, preto ak aj žalobca po privatizácii Závodu 6 Skrchoh vyrábala výrobky s označením REMAL, nemožno hovoriť o exkluzívite používania tohto označenia počas platnosti slovej ochrannej známky REMAL pre iný subjekt.

5 Pokiaľ odvolací súd v uznesení č. k. 41Cob 208/2015-750 zo dňa 18. mája 2016 následne uviedol, že „Aj v prípade, keď žalobca formalizáciu ochrannej známky jej zápisom na Úrade priemyselného vlastníctva SR následne po jej prevode nevykonal, z predložených dokladov v spise bolo nesporne preukázané, že žalobca používal túto ochrannú známku minimálne od roku 1992 do roku 2005. Z tohto dôvodu podľa názoru odvolacieho súdu hľadisko času používania nezapísaného označenia REMAL bolo nesporne už v konaní preukázané žalobcom označenými dôkazmi v spise“, súd prvej inštancie ani toto konštatovanie nevyhodnocuje ako právny názor, ktorým by mal byť viazaný, keďže nejde o právny názor, ale ide len o skutkové zistenie uvedené odvolacím súdom z dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie, pričom ako už aj Najvyšší súd Slovenskej republiky uviedol v uznesení č. k. 3Obdo 4/2012-597 zo dňa 28. februára 2013 - viazanosť odvolacieho súdu sa vzťahuje na skutkové zistenia, ktoré sú uvedené v odôvodnení rozsudku súdu prvého stupňa s tým, že odvolací súd ich môže zmeniť alebo doplniť, prípade inak modifikovať iba po vykonaní dokazovania, t. j. po opakovaní alebo doplnení dokazovania a v danom prípade odvolací súd ani pred jedným zrušujúcim rozhodnutím dokazovanie nezopakoval alebo nedoplnil. V danom prípade odvolací súd dokazovanie ani nezopakoval, ani nedoplnil a pokiaľ žalobca v konaní preukazoval dodávky tovaru svojim odberateľom, tieto vôbec nepreukázal v roku 1999, v roku 2000 a v roku 2003 a v roku 1997 a v roku 2004 len minimálne množstvá, keď v tejto súvislosti aj súd prvej inštancie taktiež poukazuje na to, že príznačnosť označenia sa používaním

nielen získava, ale nepoužívaním sa aj stráca.

6 Ďalej poukázal na to, že odvolací súd v uznesení č. k. 41Cob 208/2015-750 zo dňa 18. mája 2016 uviedol, že súd prvej inštancie konštatoval iba konanie o hospodárskej súťaži, avšak nevyhodnotil ďalšie pojmové znaky nekalosúťažného konania, a to rozpor s dobrými mravmi a protiprávnosť konania. Súd prvej inštancie na strane 17 rozsudku č. k. 64Cb 164/2007-696 zo dňa 3. marca 2015 uviedol, že žalobca nepreukázal také konanie žalovaného, ktoré by bolo v rozpore s dobrými mravmi súťaže, teda súd prvej inštancie vyhodnocoval v rozsudku č. k. 64Cb 164/2007-696 zo dňa 3. marca 2015 aj pojmový znak rozporu s dobrými mravmi súťaže, a tento pojmový znak vyhodnocoval aj v rozsudku č. k. 64Cb 164/2007-446 zo dňa 13. apríla 2010, ale súd prvej inštancie mal za to, že žalobca nepreukázal také konanie žalovaného, ktoré by bolo v rozpore s dobrými mravmi súťaže a keďže naplnenie pojmových znakov nekalosúťažného konania predstavuje kumulatívne podmienky, a teda už nenaplnenie a nepreukázanie jednej z nich znamená, že nemôže ísť o nekalosúťažné konanie, súd prvej inštancie ďalší pojmový znak nekalosúťažného konania nevyhodnocoval.

7 Ďalej uviedol, že odvolací súd v uznesení č. k. 41Cob 208/2015-750 zo dňa 18. mája 2016 uviedol, že súd prvej inštancie sa dostatočným spôsobom nezaoberal s právnym názorom vysloveným v rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 24S 51/2009-87 zo dňa 23. apríla 2010 a rozhodnutie a jeho právny názor nerešpektoval a nevysporiadal sa s námietkou, že kategória príznačnosti podľa § 47 písm. b) Obchodného zákonníka a kategória rozlišovacej spôsobilosti podľa § 7 ods. 1 písm. f) Zákona o ochranných známkach je kategóriou z materiálneho hľadiska identickou. Súd prvej inštancie v rozsudku č. k. 64Cb 164/2007-696 zo dňa 3. marca 2015 na strane 13 konštatoval, čo z rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 24S 51/2009-87 zo dňa 23. apríla 2010 zistil a na strane 15 a 16 rozsudku č. k. 64Cb 164/2007-696 zo dňa 3. marca 2015 sa súd prvej inštancie s právnym názorom vysloveným v rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 24S 51/2009-87 zo dňa 23. apríla 2010 vysporiadal, vrátane toho, ako sa splnenie podmienky exkluzivity vyžaduje pre potreby nekalosúťažného konania a pre potreby práv z ochrannej známky. Uviedol, že súdu prvej inštancie potom nie je zrejmé, ako inak sa mal s týmto rozhodnutím a jeho právnym názorom vysporiadať, keď odvolací súd v uznesení č. k. 41Cob 208/2015-750 zo dňa 18. mája 2016 k tomuto rozhodnutiu nezaujal žiadny názor a nezaujal ho ani v rozhodnutí č. k. 41Cob 101/2013-609 zo dňa 30. júna 2014 a opakovane túto povinnosť prenáša len na súd prvej inštancie, bez toho, aby konkretizoval v čom bolo vysporiadanie sa súdu prvej inštancie nedostatočné, pričom súd prvej inštancie naďalej zotrváva na názore, že kategória príznačnosti podľa Zákona o ochranných známkach sa používa v súvislosti s „obchodným stykom“ a pri nekalosúťažnom konaní je používaný zákonný pojem „zákaznícke kruhy“, pričom odvolací súd v žiadnom zo svojich doterajších zrušujúcich rozhodnutí tento názor neoznačil za nesprávny, resp. k tejto otázke a takémuto výkladu zákona nezaujal žiadny právny názor. Súd prvej inštancie mal naďalej za to, že „obchodný styk“ je potrebné chápať v širšom význame, keď aj Obchodný zákonník používa pojem obchodný styk, a to v súvislosti s výkonom práva nepoživajúcim právnu ochranu, ak je v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku (§ 265 Obchodného zákonníka), čo taktiež vedie k záveru, že do tejto kategórie patria aj podnikatelia. Vyslovil názor, že pojem „zákaznícke kruhy“ je však vždy, aj v bežnom jazykovom význame, spájaný len so spotrebiteľmi, teda nie podnikateľmi. Ak teda aj Obchodný zákonník v prípade osobitej skutkovej podstaty nekalosúťažného konania používa zákonný pojem „zákaznícke kruhy“ (§ 47 písm. b) Obchodného zákonníka) a na inom mieste zákonný pojem „obchodný styk“ (§ 265 Obchodného zákonníka), má súd prvého stupňa naďalej za to, že nejde o totožné právne pojmy, čo je dané aj samotným charakterom hospodárskej súťaže a nekalosúťažného konania, keď hospodárskej súťaže sa zúčastňujú fyzické i právnické osoby, aj keď nie sú podnikateľmi (§ 41 Obchodného zákonníka), pričom nekalá súťaž je spôsobilá privodiť ujmu nielen iným súťažiteľom, ale aj spotrebiteľom (§ 44 ods. 1 Obchodného zákonníka). Súd prvej inštancie mal potom za to, že ak by pojem „zákaznícke kruhy“ mal byť chápaný totožne ako konanie v „obchodnom styku“, samotný zákonodarca by tieto pojmy zjednotil. Súd prvej inštancie teda naďalej zotrváva na názore, že chápanie príznačnosti podľa § 47 písm. b) Obchodného zákonníka a rozlišovacej spôsobilosti podľa § 7 ods. 1 písm. f) Zákona o ochranných známkach je síce z materiálneho hľadiska kategóriou identickou, ale v prípade nekalosúťažného konania sa vyžaduje vnímanie „zákazníckych kruhov“ a v prípade práv k ochrannej známke „obchodného styku“. Príznačnosť pre účely vyvolania nebezpečenstva zámeny je teda chápaná

tak, že zákaznicke kruhy spájajú predstavu určitého podniku s určitým označením alebo s určitou úpravou výrobku a pod., a dôležité je obmedzenie na predstavy práve zákaznických kruhov, čo sú iné osoby než súťažiteľia, resp. iný pojem než používanie v obchodnom styku.

8 Napokon konštatoval, že odvolací súd v uznesení č. k. 41Cob 208/2015-750 zo dňa 18. mája 2016 uviedol, že pri skúmaní teritoriality používania označenia REMAL súd prvého stupňa toto hľadisko nemá za preukázané v rámci celého územia, ale iba v miestnom dosahu a podľa zistenia odvolacieho súdu z predložených dokladov žalobcom je potrebné uvedené hľadisko skúmať s prihliadnutím na druh tovaru, ktorým sú farby a keďže nejde o komoditu dennej spotreby podľa názoru odvolacieho súdu je potrebné v tomto kontexte vyhodnotiť predložené doklady, z ktorých vyplýva dodávanie farieb REMAL do veľkoobchodov a iných odberateľov na celom území Slovenskej republiky. Poukázal na to, že súd prvej inštancie tak v rozsudku č. k. 64Cb 164/2007-446 zo dňa 13. apríla 2010, ako aj v rozsudku č. k. 64Cb 164/2007-696 zo dňa 3. marca 2015, opakovane konštatoval, že vychádzajúc zo zákonnej dikcie § 47 písm. b) Obchodného zákonníka je pri nekalosúťažnom konaní potrebné, aby v „zákaznických kruhoch“ dané označenie platilo pre žalobcu za príznačné, t. j. aby priemerná spotrebiteľská verejnosť predmetné označenie spájala len so žalobcom. Súd prvej inštancie mal preto naďalej za to, že nejde o reštriktívny výklad zákona, a naďalej zotrval aj na názore, a výklade zákona, že „zákaznicke kruhy“ nie je možné stotožňovať s veľkoobderateľmi, resp. maloobderateľmi, pretože dodanie výrobkov s označením REMAL do veľkoobchodov alebo maloobchodov, teda podnikateľským subjektom, samo o sebe nie je dostatočné na preukázanie, že pre „zákaznicke kruhy“ platilo označenie REMAL pre žalobcu za príznačné. Ako už bolo konštatované aj v rozsudku č. k. 64Cb 164/2007-446 zo dňa 13. apríla 2010, žalobca s výnimkou troch zjednodušených účtovných dokladov č. 1997/10/74 zo dňa 20. októbra 1997, č. 1997/10/76 zo dňa 23. októbra 1997 a č. 1999/11/198 zo dňa 26. novembra 1999, kedy išlo o dodanie tovaru priamo zákazníkovi za hotovosť, označil a predložil dôkazy len o dodávkach výrobku svojim obchodným partnerom, teda podnikateľom, či už fyzickým osobám - živnostníkom alebo právnickým osobám - obchodným spoločnostiam, resp. štátnym podnikom. Pokiaľ aj bolo odvolacím súdom konštatované, že farba nepredstavuje komoditu dennej spotreby, ide o komoditu, s ktorou sa zákazníci, t. j. ľudia - bežní spotrebiteľia stretávajú. Dodanie tovaru veľkoobderateľom alebo maloobderateľom, teda obchodným partnerom žalobcu, samo o sebe bez ďalšieho nepreukazuje, že tento tovar bol následne dodaný zákazníkovi a že v tejto súvislosti zákazníci vnímali označenie „REMAL“ pre žalobcu, resp. výrobky žalobcu za príznačné. Súd prvého stupňa teda naďalej zotrval na názore, že dodanie tovaru veľkoobderateľom alebo maloobderateľom nie je spôsobilé preukázať, že v zákaznických kruhoch platilo označenie REMAL pre žalobcu za príznačné.

9 So zreteľom na uvedené súd prvého stupňa uzavrel, že žalobcom predložené listinné dôkazy, ani vykonané svedecké výpovede, nevie vyhodnotiť tak, že žalobca preukázal, že označenie REMAL v rozhodnom období platilo v zákaznických kruhoch pre žalobcu za príznačné. Pre naplnenie skutkovej podstaty vyvolanie nebezpečenstva zámieny sa totiž vyžaduje, aby išlo o konanie spôsobilé vyvolať nebezpečenstvo zámieny s podnikom, obchodným menom, osobitným označením alebo výrobkami či výkonmi iného súťažiteľa, pričom za nekalosúťažné konanie možno považovať len takú zameniteľnosť, ktorá môže viesť ku klamaniu verejnosti, lebo len taká zameniteľnosť je spôsobilá narušiť funkciu hospodárskej súťaže, t. j. zneužiť účasť na hospodárskej súťaži a ak aj k zameniteľnosti dochádza, je potrebné pre naplnenie skutkovej podstaty vyvolania nebezpečenstva zámieny v súdnom konaní preukázať, že jej podľahol priemerný spotrebiteľ. K zmene obchodného mena žalovaného došlo v máji roku 2005, preto bolo potrebné, aby žalobca preukázal, že pred týmto časom mu vzniklo právo priority k nezapsanému označeniu, teda že označenie REMAL v zákaznických kruhoch platilo pre výrobky žalobcu za príznačné. Všetky dôkazy žalobcu, s výnimkou troch zjednodušených účtovných dokladov č. 1997/10/74 zo dňa 20. októbra 1997, č. 1997/10/76 zo dňa 23. októbra 1997 a č. 1999/11/198 zo dňa 26. novembra 1999, kedy išlo o dodanie tovaru priamo zákazníkovi za hotovosť, smerujú len k obchodným partnerom žalobcu, teda veľkoobderateľom a maloobderateľom. Taktiež, aj keď svedkovia Y. a S. potvrdili, že v období roku 2005 výrobok s označením REMAL začali vnímať, konštatoval, že z toho nie je možné vyvodit' záver, že výrobok s označením REMAL musel v roku 2005 vnímať aj konateľ žalovaného S., hoci pracoval v oblasti farieb a najmä nie je možné z toho vyvodit' záver, že ho vnímal ako výrobok žalobcu, ide len o nepreukázanú konštrukciu žalobcu, keď aj ďalší svedkovia, ktorí boli v

konaní vypočutí a pracovali v oblasti farieb, sa s výrobkom s označením REMAL nestretávali (svedok F. svedok Z., svedok I., pričom svedkovia sa v zásade zhodli, že práve po masívnej kampani v rokoch 2003-2005, začalo patriť žalobcovi významné miesto na trhu dodávateľov farieb. Žalobca teda z hľadiska naplnenia skutkovej podstaty vyvolania nebezpečenstva zámény podľa § 47 písm. b) Obchodného zákonníka nepreukázal, že v rozhodnom období roku 2005, kedy žalovaný zmenil obchodné meno, označenie REMAL v zákaznických kruhoch, teda nie u ostatných súťažiteľov, ale u priemerného spotrebiteľa (zákazníka), platilo pre výrobky žalobcu za príznačné, čím žalobca nepreukázal nebezpečenstvo zámény obchodného mena žalovaného s výrobkami žalobcu. Uzavrel, že žalobca teda nepreukázal naplnenie atribútov osobitnej skutkovej podstaty nekalej súťaže - vyvolanie nebezpečenstva zámény.

10 Pokiaľ ide o konanie v rozpore s dobrými mravmi, vyslovil názor, že v generálnej klauzule nekalej súťaže sa pojem dobré mravy používa v zmysle dobrých mravov v hospodárskej súťaži, a teda nie dobrých mravov vo všeobecnosti. Je to dané funkciami hospodárskej súťaže, aj jej celkovým charakterom, keď konkurenčné vzťahy vnášajú do ekonomických vzťahov reťazec konfliktných prvkov a určitý stupeň agresivity súťažných konaní je daný ich povahou.

11 Poukázal na to, že žalovaný má v obchodnom registri zapísané obchodné meno „REMAL“ s účinnosťou od dňa 18. mája 2005, kedy sa súčasne spoločníkom a konateľom spoločnosti žalovaného stal aj S., ktorý podnikal ako fyzická osoba na základe živnostenského oprávnenia od 1. januára 2003 a predmetom jeho činnosti boli aj maliarske a natieračské práce a používal obchodné meno, t. j. meno a priezvisko, práve s dodatkom „REMAL“. Ďalej upriamil pozornosť na to, že žalobca sa až v mesiaci august roku 2007 začal domáhať ochrany, keď na Úrad priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky podal návrh na výmaz ochrannej známky majiteľa S. a proti žalovanému podal žalobu na toto súdne konanie. Konštatoval, že neobstojí preto tvrdenie žalobcu, že žalovaný a S. využili medzeru v registrácii označenia „REMAL“, a teda formalizácii práv k tomuto označeniu v prospech žalobcu, keď sám žalobca sa obral o možnosť používania označenia, resp. aj ochrannej známky „REMAL“ v Slovenskej republike, keď si nesplnil zákonnú povinnosť vyplývajúcu pre neho z § 16 ods. 3 Zákona č. 174/1988 Zb. a nepodal návrh na zápis prevodu práv k ochrannej známke č. 160680, pričom ako už bolo opakovane konštatované, táto ochranná známka na území Slovenskej republiky zanikla dňa 3. júna 2011, čo bolo v konaní nesporne preukázané aj vyjadrením Úradu priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky. Súd má potom za to, že tým, že žalovaný v máji 2005 prijal obchodné meno „REMAL“ nezískal v tom čase neoprávnenú súťažnú výhodu na úkor žalobcu, keďže samotný žalobca sa v rozhodnom období nesprával tak, že mu označenie, resp. obchodná známka „REMAL“ na území Slovenskej republiky patrí a so svojou masívnou reklamou, ako vyplynulo zo svedeckých výpovedí v konaní, začal práve v roku 2005. So zreteľom na uvedené vyslovil názor, že konaním žalovaného teda v rozhodnom období nedošlo k porušeniu pravidiel a zvyklostí zodpovedajúcich podnikateľskej činnosti, teda ku konaniu, ktoré by bolo v rozpore s dobrými mravmi súťaže. Pretože žalovaný nepreukázal také konanie žalobcu, ktoré by bolo v rozpore s dobrými mravmi súťaže, a teda nepreukázal naplnenie jedného z troch kumulatívnych pojmov zákonných znakov nekalej súťaže, nebol daný právny základ nároku žalobcu z titulu ochrany proti nekalej súťaži ani v rámci generálnej klauzuly nekalej súťaže.

12 Pretože žalobca nepreukázal naplnenie atribútov osobitnej skutkovej podstaty nekalej súťaže - vyvolanie nebezpečenstva zámény, keď nepreukázal, že v rozhodnom období máj 2005 platilo v zákaznických kruhoch označenie REMAL pre výrobky žalobcu za príznačné a pretože v rámci generálnej klauzuly nekalej súťaže žalobca nepreukázal naplnenie pojmového znaku konania žalovaného v rozpore s dobrými mravmi súťaže, keď nepreukázal konanie žalovaného porušujúce pravidlá a zvyklosti zodpovedajúce podnikateľskej činnosti, súd už ďalšie pojmové znaky nekalej súťaže nevyhodnocoval, keďže ide o kumulatívne podmienky.

13 O trovách konania súd rozhodoval podľa § 255 ods. 1 CSP a žalovanému, ktorý mal v konaní plný úspech, priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% s tým, že v zmysle § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

14 Na základe odvolania žalobcu Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej aj „ako súd odvolací“) rozsudkom č. k. 41Cob/165/2017-849 z 25. apríla 2019 rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 64Cb/164/2007-777 zo dňa 14. februára 2017 zmenil tak, že žalovaný je povinný zmeniť svoje obchodné meno REMAL s.r.o. v spoločenskej zmluve spoločnosti a podať návrh na zápis zmeny obchodného mena do príslušného obchodného registra okresného súdu, ako aj ohlásiť zmenu obchodného mena príslušnému okresnému úradu - odbor živnostenského podnikania tak, aby bola celkom jednoznačne vylúčená zameniteľnosť obchodného mena žalovaného a označenie REMAL. Krajský súd v Banskej Bystrici ďalej zmenil rozsudok súdu prvej inštancie v časti trov prvostupňového konania tak, že žalovaný je povinný nahradiť žalobcovi trovy prvostupňového konania vo výške 100%. Napokon rozhodol, že žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

15 Z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu vyplýva, že preskúmal vec bez nariadenia pojednávania, pretože po preskúmaní veci dospel k záveru, že nie je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie vykonané súdom prvej inštancie a takýto postup si nevyžaduje ani verejný záujem. Dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné, a preto rozhodnutie okresného súdu podľa ust. § 388 CSP zmenil.

16 Poukázal na predmet odvolacieho konania, ktorým je rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktorým zamietol žalobcu, ktorou sa žalobca domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť zmeniť obchodné meno REMAL, s. r. o. v spoločenskej zmluve spoločnosti a podať návrh na zápis zmeny obchodného mena do príslušného obchodného registra okresného súdu, ako aj ohlásiť zmenu obchodného mena príslušnému živnostenskému úradu tak, aby bola celkom jednoznačne vylúčená zameniteľnosť obchodného mena žalovaného a označenia REMAL. Okresný súd žalobu zamietol, pričom dospel k záveru, že žalobca neunesol dôkazné bremeno na preukázanie svojho práva k nezapísanému označeniu podľa § 47 písm. b/ Obchodného zákonníka, pretože nepreukázal kategórie rozlišovacej spôsobilosti, a to exkluzivitu používania označenia REMAL žalobcom, teritorialitu používania označenia REMAL a množstevné a časové aspekty označenia REMAL v zákazníckych kruhoch.

17 Ďalej poukázal na základnú odvolaciu námietku žalobcu, ktorou je jeho tvrdenie, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil vec, keď podľa jeho názoru sa žalobcovi nepodarilo z hľadiska exkluzivity teritoriality a času preukázať používanie označenia REMAL pre výrobky žalobcu, čím nepreukázal konanie žalovaného v rozpore s dobrými mravmi. Žalobca tvrdil, že žaloba je odôvodnená nekalosúťažným konaním žalovaného, ktoré spočíva vo vyvolávaní nebezpečenstva zámieny medzi obchodným menom žalovaného a nezapísaným označením žalobcu podľa § 47 písm. b/ Obchodného zákonníka a tiež nekalosúťažným konaním zakázaným v generálnej klauzule podľa § 44 ods. 1 Obchodného zákonníka.

18 Odvolací súd po preskúmaní veci prisvedčil tvrdeniu žalobcu, že chápanie kategórie príznačnosti podľa § 47 písm. b/ Obchodného zákonníka a kategórie rozlišovacej spôsobilosti podľa § 7 ods. 1 písm. f/ zákona o ochranných známkach je kategóriou z materiálneho hľadiska identickou, pretože chráni právo k nezapísanému označeniu pri splnení identických predpokladov (množstvo, exkluzivita, teritorialita, doba používania).

19 Ďalej uviedol, že sa nestotožnil s právnym názorom okresného súdu, že pojem zákaznicke kruhy je spájaný len so spotrebiteľmi. Tomuto záveru okresného súdu odporuje zistenie, že hospodárska súťaž sa netýka len spotrebiteľov, ale aj iných podnikateľov. V súvislosti s tým uviedol, že aj dodanie tovaru veľkoodberateľom alebo maloodberateľom vždy jednoznačne deklaruje, že označenie REMAL je príznačné pre výrobky žalobcu. Za správne označil konštatovanie okresného súdu, že k zmene obchodného mena žalovaného došlo v máji v roku 2005, a že je nesporné, že aj od roku 2001, v dobe, keď žalobca nemal formalizovanú ochrannú známku na území SR, preukázal právo priority k nezapísanému označeniu REMAL tým, že bol jediným dodávateľom výrobkov REMAL na trhu v SR. Potom mal zo strany žalobcu jednoznačne za preukázané, že žalobca uniesol dôkazné bremeno z hľadiska naplnenia skutkovej podstaty vyvolania nebezpečenstva zámieny podľa § 47 písm. b/ Obchodného zákonníka, keď v čase zmeny obchodného mena žalovaného nepretržite dodával na trh v

SR výrobky označené REMAL, čo spôsobilo vyvolanie nebezpečenstva zámery medzi výrobkami žalobcu REMAL a obchodným menom žalovaného, ktoré mal zapísané v obchodnom registri s účinnosťou od 18. mája 2005.

20 Odvolací súd ďalej konštatoval, že súd prvej inštancie prijal nesprávny záver, keď pri hodnotení príznačnosti za relevantné dôkazy na preukázanie príznačnosti hodnotil len dôkazy o predaji spotrebiteľom, ale vylúčil dôkazy o predaji prostredníctvom veľkoobchodu a iných distribútorov, ktoré dôkazy aj podľa názoru odvolacieho súdu sú spôsobilé preukázať príznačnosť v zákazníckych kruhoch.

21 Ďalej v odôvodnení konštatoval, že je nepochybne zistené, že zo strany žalobcu nedošlo k formalizovaniu práv k ochrannej známke REMAL č. 160680, ale táto skutočnosť podľa názoru odvolacieho súdu nemá dosah na preukázanie exkluzivity v používaní označenia REMAL aj s poukazom na existenciu Zmluvy o prevode práv duševného vlastníctva zo dňa 30. júna 1993, ktorá preukazovala vôľu previesť označenú ochrannú známku na žalobcu, ako aj súhlas s používaním tejto ochrannej známky. Konštatoval, že tento záver napokon vyplýva aj z rozhodnutia krajského súdu sp. zn. 5Sžh/2/2010 zo dňa 19. mája 2011, v ktorom je uvedené, že k spochybneniu exkluzivity nezapísaného označenia žalobcu, v súvislosti s používaním rovnakého označenia ako súčasť obchodného mena žalovaného vyplýva, že samotná existencia tohto obchodného mena, pod ktorým bol žalovaný od 1. januára 2003 do 18. januára 2006 zapísaný ako živnostník do živnostenského registra na spochybnenie exkluzivity nepostačuje.

22 Vyslovil názor, že žalobca preukázal označenie výrobkov REMAL aj pred rokom 1992, keď bolo preukázané, že farba REMAL bola vyrábaná v podniku BARVY a LAKY, štátny podnik závod Skrchov od r. 1968. Odvolací súd konštatoval, že žalovaný bránil žalobcovi vo formalizácii jeho práv k nezapísanému označeniu podaním námietok voči podanej ochrannej známke žalobcu č. POZ 58553200 zo dňa 28. júla 2009, ktoré odvodzoval svojim obchodným menom REMAL. Odvolací súd potom prisvedčil tvrdeniu žalobcu, že nie je povinnosťou žalobcu mať formalizované práva k ochrannej známke, čo je vlastne dôvodom ochrany nezapísaného označenia v zmysle § 47 ods. 1 písm. b/ Obchodného zákonníka.

23 Na základe vyššie uvedeného odvolací súd dospel k záveru, že žalobca uniesol dôkazné bremeno na preukázanie svojej žaloby, a preto napadnuté rozhodnutie podľa ust. § 388 CSP zmenil spôsobom vo výroku uvedeným.

24 V zmysle ust. § 396 ods. 2 CSP odvolací súd zmenil rozhodnutie okresného súdu v časti prvostupňových trov konania tak, že na ich náhradu zaviazal žalovaného v zmysle ust. § 255 ods. 1 CSP v náväznosti na ust. § 262 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi priznal nárok na náhradu trov prvostupňového konania v rozsahu 100%.

25 O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v náväznosti na ust. § 262 ods. 1 CSP a žalobcovi, ktorý mal v odvolacom konaní plný úspech, a ktorému vzniklo právo na náhradu trov odvolacieho konania v zmysle ust. § 255 ods. 1 CSP nárok na náhradu trov odvolacieho konania priznal v plnom rozsahu, s tým, že o výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne okresný súd po právoplatnosti tohto rozhodnutia podľa ust. § 262 ods. 2 CSP.

26 Proti tomuto rozsudku podal dovolanie žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) navrhujúc, a to vzhľadom na dĺžku, ako aj samotný priebeh konania, ako aj nerešpektovanie vysloveného právneho názoru dovolacieho súdu zo strany odvolacieho súdu, aby dovolací súd sám zmenil dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu tak, že žalobu žalobcu zamietne a žalobcu zaviazne na úhradu trov konania resp. potvrdí rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 14. februára 2017 č. k. 64Cb/164/2007-777 vo všetkých výrokoch. Pre prípad, že dovolací súd nerozhodne spôsobom uvedeným v § 449 ods. 3 CSP navrhol, aby dovolací súd podľa § 449 ods. 1 CSP rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Súčasne dovolateľ požiadal v zmysle § 444 CSP o odklad vykonateľnosti rozsudku napadnutého dovolaním. Poukázal na to, že v prípade vykonania zmeny obchodného mena zo strany žalovaného a následného zápisu takejto zmeny do obchodného registra v zmysle napadnutého

rozsudku, by žalovaný nemohol opätovne nadobudnúť pôvodné obchodné meno, ako staršie právo so senioritou, či už vo vzťahu k zhodnému nezapísanému označeniu žalobcu uplatnenému v tomto konaní, či vo vzťahu k prihláške slovnej ochrannej známky patriacej žalobcovi, „REMAL“ POZ5853-2006, s právom prednosti od 28. júna 2006 a prihláške ochrannej známky Európskej únie REMAL č. 005573332, podanej s právom prednosti 20. decembra 2006. Konštatoval, že konanie o týchto prihláškach ochranných známk je na základe prebiehajúceho súdneho konania odložené. Poukázal na to, že v prípade opätovného zápisu obchodného mena žalovaného do obchodného registra po jeho vynútenej zmene, by žalobca v konečnom dôsledku dosiahol titul domáhať sa zmeny obchodného mena žalovaného na základe známkových práv k zhodnému označeniu starších ako „prípadne obnovené obchodné meno“ žalovaného. Konanie o prihláškach ochranných známk je prerušené až do právoplatnosti rozhodnutia v tomto konaní. Poukázal na to, že dôsledky takejto straty skoršieho práva žalovaného na obchodné meno, pod ktorým už viac ako 14 rokov vykonáva svoju obchodnú činnosť, môže viesť k jeho úpadku a likvidácii, čo platí zvlášť po zásadnom poškodení žalovaného v kauze reštrukturalizácie firmy Váhostav a.s. Prípustnosť dovolania vyvodil z ustanovenia § 420 písm. f/ v spojení s § 431 CSP. Odvolaciemu súdu vytýkal, že zmenil odvolaním napadnutý prvostupňový rozsudok, keď žalobe vyhovel, no z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu nevyplýva, že by zopakoval alebo doplnil dokazovanie, čím procesne postupoval v priamom rozpore v ustanovením § 384 CSP a v súvislosti s tým nenariadil ani pojednávanie. Vyslovil názor, že sa tak dopustil procesného pochybenia, nakoľko si nezadovážil skutkový podklad pre odlišné rozhodnutie a de facto prijal „zmeňujúce“ rozhodnutie na podklade skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie, ktorým je odvolací súd v zmysle § 383 CSP viazaný v rozsahu, v ktorom nezopakoval, či nedoplnil dokazovanie. Poukázal na to, že identického procesného pochybenia sa odvolací súd dopustil opakovane, hoci mu tento postup už bol dovolacím súdom vytknutý. Ďalej uviedol, že odvolací súd svojím prekvapivým, nesprávnym procesným postupom a rozhodnutím odňal žalovanému právo vyjadriť sa k odlišnému skutkovému hodnoteniu a odlišným právnym záverom, na ktorých odvolací súd založil svoje rozhodnutie, možnosť správne argumentovať, právo vyjadriť sa k podkladom a predpokladom pre rozhodnutie a aj k spôsobu dokazovania, právo prípadne navrhnúť nové dôkazy. Dodal, že bolo odňaté aj právo na prednesy a záverečnú reč a odvolací súd porušil aj zásadu priamosti a ústnosti súdneho konania. V súvislosti s tzv. prekvapivým rozhodnutím poukázal na uznesenie ÚS SR č. k. II. ÚS 407/2016-13 zo dňa 12. mája 2016, sp. zn. II. ÚS 102/04, rozsudok NS SR sp. zn. 5Cdo/102/01 a uznesenie NS SR sp. zn. 8Cdo/213/2016 z 19. januára 2017. Porušenie práva na spravodlivý súdny proces videl dovolateľ ďalej aj v nedostatočnom odôvodnení svojho rozhodnutia. V súvislosti s riadnym odôvodnením rozhodnutia poukázal na rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/171/2005 z 27. apríla 2006, ktorého závery boli akceptované i nálezom ÚS SR sp. zn. II. ÚS 261/06 z 13. decembra 2007.

27 Dovolateľ vyvodil prípustnosť dovolania aj z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Uviedol, že rozhodnutie odvolacieho súdu bolo založené na vyriešení právnej otázky, či konanie žalovaného napadnuté žalobcom naplnilo znaky nekalosúťažného konania. Odvolací súd kvalifikoval konanie žalovaného ako nekalosúťažné konanie vo forme vyvolávania nebezpečenstva zámeny v zmysle § 47 písm. b/ Obchodného zákonníka bez toho, aby sa zaoberal a vysporiadal s otázkou, či uvedené konanie žalovaného zároveň naplňa znaky generálnej klauzuly nekalej súťaže v zmysle § 44 ods. 1 Obchodného zákonníka. Vytýkal odvolaciemu súdu, že sa nezaoberal otázkou, či ide o konanie v hospodárskej súťaži, neuviedol v čom spočíva rozpor konania žalovaného s dobrými mravmi hospodárskej súťaže a v čom spočíva spôsobilosť konania žalovaného privodiť ujmu iným súťažiteľom alebo spotrebiteľom. Dovolateľ konštatoval, že sa odvolací súd zásadným spôsobom odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, spočívajúcej v posudzovaní nekalej súťaže vo vzájomnom vzťahu a kumulatívnom naplnení primárne znakov generálnej klauzuly a až následne, nie však nevyhnutne, znakov osobitnej skutkovej podstaty, no ani so špecifickými znakmi tejto sa primerane nevyrovnal. Vyslovil názor, že pokiaľ by sa odvolací súd uvedenými otázkami zaoberal, musel by zamietajúci rozsudok súdu prvého stupňa potvrdiť, keďže žalobca okrem paušálneho prehlásenia o naplnení generálnej klauzuly neuniesol dôkazné bremeno vo vzťahu k jednotlivým znakom obsiahnutým v § 44 ods. 1 Obchodného zákonníka, ktoré malo konanie žalovaného naplniť, ba neuniesol ani len povinnosť tvrdenia, jedine, ak by zaň bolo možné považovať uvedené všeobecné prehlásenie. Zdôraznil, že odpoveď na otázku, či vo vzťahu žalobcu a žalovaného ide o konanie v hospodárskej súťaži, ktorú odvolací súd neriešil, nie je

jednoznačná. Vyslovil názor, že medzi účastníkmi ide v podstate o vzťah subsidiarity, nie však konkurencie. Zodpovedanie otázky, v čom spočíva rozpor konania žalovaného s dobrými mravmi hospodárskej súťaže, označil ešte za ťažšie s ohľadom na dobové ponuky na trhu, dlhodobý praktický nezáujem a neprítomnosť žalobcu na slovenskom trhu v období do konca roku 2005. Ďalej uviedol, že nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom spočíva i v tom, že odvolací súd kvalifikoval konanie žalovaného ako nekalosúťažné vo forme vyvolávania nebezpečenstva zámeny v zmysle § 47 písm. b/ Obchodného zákonníka bez toho, aby sa dôsledne vysporiadal s otázkami nadobudnutia príznačnosti označenia a vzniku práva na nezapísané označenie.

28 Dovolateľ ďalej vyvodil prípustnosť dovolania aj z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ v spojení s § 432 CSP. Vyslovil názor, že aby súd mohol po práve vyhovieť žalobe, musel na základe vykonaného dokazovania (okrem preukázania naplnenia znakov generálnej klauzuly) kladne zodpovedať na všetky nasledovné právne otázky a to a/ nieslo (nesie) konanie žalovaného spočívajúce v zápise obchodného mena REMAL s.r.o. do obchodného registra v roku 2005 a následné používanie tohto mena v obchodnej činnosti žalovaného znaky generálnej klauzuly nekalej súťaže podľa § 44 Obchodného zákonníka, b/ nadobudol žalobca prirodzené právo na nezapísané označenie REMAL pred zápisom obchodného mena REMAL tak, že na základe kvalifikovaného používania tohto označenia z hľadiska času, množstva, teritória, exkluzivity a prípadnej obchodnej podpory (reklamy), sa toto označenie stalo v zákazníckych kruhoch pre žalobcu príznačným v zmysle § 47 ods. 1 písm. b/ Obchodného zákonníka, c/ nadobudol žalobca uvedené právo na nezapísané označenie REMAL pred zápisom obchodného mena žalovaného REMAL s.r.o. do obchodného registra, d/ ak žalobca uvedené právo na nezapísané označenie nadobudol, bolo (je) používanie obchodného mena žalovaného spôsobilé vyvolať nebezpečenstvo zámeny s nezapísaným (osobitným) označením a výrobkami žalobcu? Dovolateľ ďalej konštatoval, že judikatúra dovolacieho súdu, týkajúca sa otázky vzniku práva a príznačnosti, nebola dovolateľom zistená a dostupná judikatúra najvyššieho súdu, týkajúca sa otázky vzniku práva na nezapísané označenie nadobudnutím príznačnosti označenia je skromná. Poukázal na rozsudok NS SR sp. zn. 3Sžhuv/6/2008 zo dňa 5. marca 2009, rozhodnutie ÚPV SR č. k. POZ5366-2012II/15-2015 zo 6. marca 2015 a rozhodnutie SD EÚ, týkajúce sa posudzovania nadobudnutia rozlišovacej spôsobilosti označenia používaním v zmysle Nariadenia o ochrannej známke EÚ a to rozhodnutie T-137/08 z 28. októbra 2009, T 414/07 z 2. júla 2009. Odvolaciemu súdu ďalej výtýkal, že sa vôbec nezaoberal množstevným a teritoriálnym kritériom. Poukázal na tvrdenie odvolacieho súdu o nepretržitosti dodávok výrobkov žalobcu z hľadiska časového kritéria v kontexte vykonaného dokazovania a žalobcom v relevantnom období preukázané dodávky. Ďalej konštatoval, že pokiaľ odvolací súd v ods. 19 odkazuje na závery rozhodnutia krajského súdu sp. zn. 5Sžh/2/2010 zo dňa 19. mája 2011, robí tak v priamom rozpore so skutkovým stavom zisteným v konaní. Poukázal na to, že v správnom konaní ÚPV SR o výmaz ochrannej známky, ktorého sa uvedený rozsudok krajského súdu týka, sa žalovaný snažil poprieť splnenie kritéria exkluzivity, púhou existenciou obchodného mena živnostníka Milan Blaho - REMAL od roku 2003-2005. Poukázal na to, že v prebiehajúcom konaní však žalovaný predložil sadu listinných dôkazov, týkajúcich sa používania obchodného mena živnostníka s dodatkom „REMAL“ a zároveň používania samostatného označenia REMAL spoločnosťou Toner servis s.r.o. takmer dva a pol roka predtým, ako došlo k preneseniu činnosti živnostníka na žalovanú obchodnú spoločnosť, jej premenovaniu na REMAL s.r.o. 18. mája 2005, kedy sa S. stal jej spoločníkom a konateľom. V súvislosti so známosťou a činnosťou tohto podnikateľského subjektu v rozhodnom období (Milan Blaho - REMAL) poukázal na výpovede svedkov F. Rozhodnutie odvolacieho súdu a riešenie právnej otázky nadobudnutia príznačnosti označenia mal dovolateľ za odporujúce rozsudku NS SR sp. zn. 3Sžhuv/6/2008 zo dňa 5. marca 2009, ako aj rozhodnutiu predsedu ÚPV SR sp. zn. POZ5366-2012II/15-2015 zo 6. marca 2015. Nesprávne právne posúdenie otázky nadobudnutia príznačnosti a vzniku práva na nezapísané označenie odvolacím súdom v zmysle § 432 CSP videl dovolateľ v tom, že odvolací súd v napadnutom rozhodnutí síce konštatoval, že chápanie kategórie príznačnosti podľa § 47 písm. b/ Obchodného zákonníka a kategórie rozlišovacej spôsobilosti podľa § 7 ods. 1 písm. f/ Zákona o ochranných známkach je kategóriou z materiálneho hľadiska identickou, pretože chráni právo k nezapísaniu označenia pri splnení identických predpokladov (množstvo, exkluzivita, teritorialita, doba používania), no s jednotlivými uvádzanými hľadiskami (predpokladmi) sa už v ďalšom nezaoberal alebo sa s nimi nevysporiadal zodpovedajúcim logickým a presvedčivým spôsobom. Ďalej konštatoval, že nie

je schopný identifikovať, aký súvis má uzatvorenie zmluvy o prevode ochrannej známky v roku 2003 v rámci privatizácie odštepného závodu Skrchov so zistením exkluzívneho používania označenia REMAL žalobcom, v rozhodnom období pred zápisom zhodného obchodného mena žalovaného do obchodného registra dňa 18. mája 2005. Uzavrel, že pokiaľ by sa odvolací súd zaoberal predpokladmi príznačnosti (množstvo, exkluzivita, teritorialita, doba používania), musel by zamietajúci rozsudok súdu prvého stupňa potvrdiť, keďže žalobca dôkazné bremeno ohľadne kvalifikovaného používania označenia v rozhodnom období a teda vzniku príznačnosti označenia neunesol. Naopak žalovaný výsluchom svedkov a listinnými dôkazmi tvrdenia žalobcu, týkajúce sa exkluzivity a celkovo vzniku príznačnosti označenia, poprel.

29 Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu navrhol dovolanie odmietnuť a jeho návrh na odklad vykonateľnosti zamietnuť, nakoľko vyslovil názor, že žalovanému v súčasnom štádiu nemôže bezprostredne hroziť vznik nenapraviteľnej ujmy, keď je mu síce uložená povinnosť zmeny obchodného mena, nakoľko sa však jedná o nepeňažnú povinnosť, túto povinnosť nemôže žalobca vymôcť v exekučnom konaní bez priamej súčinnosti povinného. Za daných okolností konštatoval, že neexistuje dôvod hodný osobitného zreteľa, ktorý by odklad odôvodňoval. Konštatoval, že z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu je zrejmé, že sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru súdu prvej inštancie, pri právnom posúdení otázok, ktoré sú relevantné z hľadiska hodnotenia vzniku práva žalobcu na nezapísané označenie, pričom pre prijatie záverov odvolacieho súdu však bolo dokazovanie, vykonané súdom prvej inštancie, dostačujúce. Zdôraznil, že žalovaný mal možnosť sa k uvedeným právnym otázkam v rámci tohto súdneho konania opakovane vyjadriť, keďže tvorili základ argumentácie žalobcu od začiatku tohto konania, ako i odvolania žalobcu, o ktorom bolo rozhodnuté rozsudkom odvolacieho súdu, žalobca teda nevidí, v čom malo prísť k odňatiu práva vyjadriť sa k odlišnému hodnoteniu a právnym záverom a súčasne prekvapivosti rozhodnutia. Poukázal na to, že v danom prípade je od počiatku konanie založené na osobitnej klauzule nekalej súťaže podľa § 47 Obchodného zákonníka, pričom uvedené ustanovenie, aj keď s odlišným právnym názorom ako súd prvého stupňa, aj odvolací súd aplikoval. Žalovaným tvrdené dôvody, teda bez ďalšieho nezakladajú porušenie práva na spravodlivý súdny proces. V súvislosti s údajným nedostatočným zdôvodnením rozsudku odvolacím súdom poukázal žalobca na skutočnosť, že samotný žalovaný uznáva, že tvrdená nedostatočnosť odôvodnenia nie je v praxi dovolacieho súdu vadou, ktorá by mohla predstavovať dôvod dovolania. V súvislosti s tým poukázal na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 1CVdo/2/2017. Zdôraznil, že v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou nie je povinnosťou súdu vysporiadať sa s každým jednotlivým tvrdením prezentovaným niektorou z procesných strán, ani hodnotením každého jednotlivého dôkazu, ktorý bol vykonaný na návrh niektorej zo strán, tak ako sa to snaží zvýrazniť vo svojom dovolaní žalovaný. V súvislosti s údajným nesprávnym právnym posúdením veci, z dôvodu odklonu od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu pri hodnotení vzájomného vzťahu medzi generálnou klauzulou nekalej súťaže a osobitnou klauzulou nekalej súťaže, žalobca poukázal na ustálenú rozhodovaciu prax k § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, podľa ktorej je povinnosť dovolateľa uviesť konkrétnu právnu otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním, pričom súčasne musí byť celkom jednoznačne zrejmý v tejto otázke odklon od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Zdôraznil, že povinnosť identifikovať, ktorý konkrétny judikát odvolací súd nerešpektoval, zaťažuje dovolateľa. Žalovaný však v skutočnosti žiadne rozhodnutie, ktoré by spĺňalo charakteristiku ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu s ohľadom na vzájomný vzťah generálnej klauzuly nekalej súťaže podľa § 44 ods. 1 Obchodného zákonníka a osobitných klauzúl nekalej súťaže vôbec neidentifikoval. Poukázal na to, že aj v súlade s uznávanou právnou doktrínou generálna klauzula nekalej súťaže by mala nastupovať práve v prípade, keď nie sú splnené predpoklady žiadnej z osobitných klauzúl nekalej súťaže. Uviedol, že nutnosť osobitne sa v prvom rade vysporiadať s predpokladmi generálnej klauzuly nekalej súťaže, ak sú splnené podmienky osobitnej klauzuly nekalej súťaže, teda vníma ako neopodstatnenú, nielen z hľadiska absencie ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ale aj s ohľadom na znenie aplikovateľných ustanovení Obchodného zákonníka, ich účel a podstatu, či všeobecný právny princíp, na základe ktorého má špeciálne ustanovenie zákona prednosť pred generálnym.

30 V súvislosti s údajným nesprávnym právnym posúdením príznačnosti nezapísaného označenia v rozsudku odvolacieho súdu ako právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu nebola

vyriešená, poukázal na rozsudok NS SR sp. zn. 5Sžh/2/2010, ktorým bol potvrdený rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 24S/51/2009-87 zo dňa 23. apríla 2010, na ktorý poukazuje v rámci dovolania aj žalovaný. V rámci uvedeného rozsudku najvyššieho súdu bol posudzovaný a hodnotený vznik práva k identickému nezapísanému označeniu žalobcu ako v tomto konaní. V rámci predmetného rozsudku sa najvyšší súd komplexne zaoberal tým, či boli zo správneho orgánu, ako aj zo strany Krajského súdu v Banskej Bystrici správne posúdené podmienky k vzniku práva k nezapísanému označeniu, pričom obdobne potvrdil základné predpoklady vzniku práva k nezapísanému označeniu - konkrétne hľadisko množstevné, teritoriálne, časové a exkluzivitu v používaní. Z rozsudku odvolacieho súdu je pritom zrejmé, že pri hodnotení príznačnosti označenia ako predpokladu vzniku práva na nezapísané označenie vychádza z absolútne identických predpokladov ako rozsudok NS SR sp. zn. 5Sžh/2/2010. Doplnil, že právo na ochranu nezapísaného označenia je okrem ustanovenia § 47 ods. 1 písm. b/ Obchodného zákonníka regulované aj právnymi predpismi upravujúcimi registráciu a používanie ochranných známkov (či už pôvodne zák. č. 55/1997 Z. z. o ochranných známkach, ako aj zákon č. 506/2009 Z. z. o ochranných známkach), pričom obe právne kategórie, podmieňujúce vznik práva na nezapísané označenie, tak príznačnosť (v prípade nekalej súťaže), ako aj rozlišovacia spôsobilosť (v prípade ochranných známkov) sú a musia byť kategórie príbuzné (ak nie úplne identické), čo vyplýva z identickej povahy práva, ktoré chránia (právo na nezapísané označenie). Charakter takéhoto označenia ako nezapísaného potom determinuje legitímnu požiadavku, formulovanú oboma právnymi predpismi, t. j. preukázať zo strany súťažiteľa, ktorý sa domáha jeho ochrany, povedomie o takomto označení na relevantnom trhu. Konštatoval, že v uvedených intenciách rozsudok odvolacieho súdu venoval práve osobitnú pozornosť porovnaniu oboch právnych režimov, keďže situácia, ktorá je predmetom súdneho konania je v podstate identická ako je v prípade výmazového konania na Úrade priemyselného vlastníctva. Vyslovil názor, že súd prvej inštancie opakovane neprimerane reštriktívne vykladal kategóriu „zákazníckych kruhov“ a z tohto dôvodu odmietol, ako relevantné dôkazy k preukázaniu množstevných a teritoriálnych aspektov z dôvodu, že nesmerovali priamo voči spotrebiteľom, ale voči distribútorom a obchodníkom s tovarmi žalobcu, čo je v rozpore s elementárnou logikou fungovania obchodných vzťahov. S ohľadom na odôvodnenie tejto časti dovolania žalobca záverom uviedol, že žalovaný nedostatočne vymedzil v čom by malo spočívať nesprávne právne posúdenie, keď jeho výhrady nesmerovali k aplikácii nesprávneho ustanovenia (aj on poukazuje na § 47 písm. b/ Obchodného zákonníka) alebo k nesprávnej interpretácii § 47 písm. b/ Obchodného zákonníka (predpoklady vzniku príznačnosti formuloval identicky), avšak hodnotil inak skutkové zistenia, čím dovolanie v tejto časti nemôže byť ani dôvodné.

31 Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „dovolač súd“) po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v dovolacom konaní advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP a contrario) skúmal najskôr to, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto mimoriadnym opravným prostriedkom.

32 Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu. Výnimočnosti tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti v Civilnom sporovom poriadku.

33 Podľa ustanovenia § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Z vyššie citovaného ustanovenia expressis verbis vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže dovolacie konanie uskutočniť, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

34 V posudzovanom prípade dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, podľa ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby

uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Túto vadu dovolateľ videl v tom, že odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že žalovanému uložil povinnosť zmeniť svoje obchodné meno REMAL, s.r.o., v spoločenskej zmluve spoločnosti a podať návrh na zápis zmeny obchodného mena do príslušného obchodného registra okresného súdu, ako aj ohlásiť zmenu obchodného mena príslušnému okresnému úradu - odbor živnostenského podnikania tak, aby bola celkom jednoznačne vylúčená zameniteľnosť obchodného mena žalovaného a označenia REMAL, pričom vychádzal z iného skutkového stavu ako súd prvej inštancie a preto mal vo veci nariadiť pojednávanie, na ktorom mal doplniť alebo zopakovať dokazovanie.

35 Podľa ustanovenia § 384 ods. 1 CSP, ak má odvolací súd za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, dokazovanie v potrebnom rozsahu zopakuje sám. Obdobnú úpravu obsahoval aj Občiansky súdny poriadok v ustanovení § 213 ods. 3, pričom jej porušenie, resp. nerešpektovanie zo strany odvolacieho súdu bolo v ustálenej judikatúre NS SR hodnotené ako odňatie možnosti konať pred súdom (vada konania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku). V judikatúre podľa CSP je uvedený nesprávny procesný postup odvolacieho súdu dávaný do súvislosti s porušením práva na spravodlivý proces (uznesenia NS SR sp. zn. 2Obdo/13/2017, sp. zn. 2Obdo/76/2016, sp. zn. 3Cdo/111/2017).

36 Pojem „právo na spravodlivý proces“ v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP nahradil doterajší pojem „odňatie možnosti konať pred súdom“ v zmysle ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f/ OSP. Relevantné znaky, ktoré charakterizujú procesnú vadu v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP sú a) zásah súdu do práva na spravodlivý súdny proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva. Právo na spravodlivý súdny proces predstavuje možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov.

37 Vyššie citované ustanovenie § 420 písm. f/ CSP zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany, v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu, nadobudla značnú, výraznú, resp. relevantnú intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia sa chápe nesprávny (vadný) procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktoré sa vymykajú zákonnému, ale aj ústavnému procesno-právnemu rámcu a ktorý tak zároveň znamená aj porušenie procesných práv garantovaných Ústavou Slovenskej republiky (ďalej aj „Ústava SR“). Pod pojmom „procesný postup“ (čo vyplýva aj z doteraz platnej konštantnej judikatúry k § 237 ods. 1 písm. f/ OSP a judikatúry Ústavného súdu SR) sa rozumie faktická (ne)činnosť súdu znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení, resp. možnosť jej aktívnej účasti v spore, predchádzajúca vydaniu súdneho rozhodnutia.

38 Dovolací súd sa nestotožňuje s názorom odvolacieho súdu, že nebol daný zákonný dôvod na doplnenie alebo zopakovanie dokazovania podľa § 385 ods. 1 CSP, a teda ani na nariadenie pojednávania.

39 Dovolací súd z obsahu odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie zistil, že okresný súd v odseku 20 odôvodnenia konštatoval, a to z dôvodov skôr podrobne súdom špecifikovaných, že žalobcom predložené listinné dôkazy, ani vykonané svedecké výpovede, nevie vyhodnotiť tak, že žalobca preukázal, že označenie REMAL v rozhodnom období platilo v zákazníckych kruhoch pre žalobcu za príznačné. Ďalej okresný súd uviedol, že k zmene obchodného mena žalovaného došlo v máji roku 2005, preto bolo potrebné, aby žalobca preukázal, že pred týmto časom mu vzniklo právo priority k nezapísanému označeniu, teda, že označenie REMAL v zákazníckych kruhoch platilo pre výrobky žalobcu za príznačné. Súd prvej inštancie svoj záver, že žalobca nepreukázal naplnenie atribútov osobitnej skutkovej podstaty nekalej súťaže a vyvolanie nebezpečenstva zámieny, podrobne odôvodnil, poukázal pritom na jednotlivé vykonané dôkazy, tieto hodnotil jednotlivo, ako aj v ich vzájomnej súvislosti, uviedol, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil (odsek 20 odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie). Súd prvej inštancie opätovne vychádzajúc z výsledkov

vykonaného dokazovania konštatujúc, že konaním žalovaného v rozhodnom období nedošlo k porušeniu pravidiel a zvyklostí zodpovedajúcich podnikateľskej činnosti, teda ku konaniu, ktoré by bolo v rozpore s dobrými mravmi súťaže, teda nebol daný právny základ nároku žalobcu z titulu ochrany proti nekalej súťaži ani v rámci generálnej klauzuly nekalej súťaže (odsek 23 odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie).

40 Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu celkom zjavne vyplýva, že odvolací súd (na základe odvolania podaného žalobcom) zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že žalobnému návrhu v plnom rozsahu vyhovel. Ako vyplýva z obsahu spisu odvolací súd nezopakoval ani nedoplnil dokazovanie a nenariadil ani ústne pojednávanie, nakoľko dospel k záveru (odsek 11 odôvodnenia jeho rozsudku), že uvedený procesný postup nie je potrebný. Odvolací súd vyhovie žalobe odôvodnil tým, že súd prvej inštancie prijal nesprávny záver, keď pri hodnotení príznačnosti ako relevantné hodnotil len dôkazy o predaji spotrebiteľom, ale vylúčil dôkazy o predaji prostredníctvom veľkoobchodu a iných distribútorov, ktoré odvolací súd označil za spôsobilé preukázať príznačnosť v zákazníckych kruhoch, tieto dôkazy však sám nevykonal. Ďalej odvolací súd vyslovil názor, že skutočnosť, že zo strany žalobcu nedošlo k formalizovaniu práv k ochrannej známke REMAL č. 160680, nemá dosah na preukázanie exkluzivity v používaní označenia REMAL, aj s poukazom na existenciu zmluvy o prevode práv duševného vlastníctva zo dňa 30. júna 1993. Ďalej mal žalobcom za preukázané označenie výrobkov REMAL aj pred rokom 1992, keďže preukázal, že farba REMAL bola vyrábaná v podniku BARVY A LAKY štátny podnik závod Skrchov od roku 1968. Na základe uvedeného uzavrel, že žalobca uniesol dôkazné bremeno na preukázanie žaloby, teda vyslovil v rozsudku opačný záver, ako súd prvej inštancie.

41 Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, ako aj z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu je zrejmé, že odvolací súd vyvodil odlišné skutkové závery ako súd prvej inštancie bez toho, aby vo veci vykonal (zopakoval) v potrebnom rozsahu dokazovanie. Ak sa však odvolací súd chcel odchyliť od skutkových zistení súdu prvej inštancie na základe pred ním vykonaných dôkazov, mal dokazovanie v zmysle § 384 ods. 1 CSP sám v potrebnom rozsahu zopakovať a zadovážiť si tak rovnocenný podklad pre odlišné hodnotenie dôkazov v zmysle § 191 CSP. De facto prijal „zmeňujúce“ rozhodnutie na podklade skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie, ktorým je odvolací súd v zmysle § 383 CSP viazaný v rozsahu, v ktorom nezopakoval, či nedoplnil dokazovanie. Len takýto postup je aj v súlade so zásadou priamosti a ústnosti civilného sporového konania. Je neprípustné, aby odvolací súd ku svojim odlišným skutkovým zisteniam, vedúcim k záveru o dôvodnosti žaloby dospel v podstate iba na základe prehodnotenia dôkazov vykonaných súdom prvej inštancie. Odvolací súd tak postupoval v priamom rozpore so znením ustanovenia § 384 ods. 1 CSP. Svojím postupom zásadne poprel účel a význam tohto zákonného ustanovenia, keď dospel k odlišným skutkovým zisteniam než súd prvej inštancie bez vykonania vlastného dokazovania alebo jeho zopakovania v odvolacom konaní na odvolacom pojednávaní. K odlišnému (vy)hodnoteniu dôkazu má odvolací súd povinnosť poskytnúť sporovej strane možnosť vyjadriť sa k nemu a pokiaľ tak neurobí, jeho odlišné skutkové závery možno považovať za nepodložené a urobené v rozpore s § 204, § 378 ods. 1 a § 384 ods. 1 CSP. V takom prípade odvolací súd zaťaží svoje konanie vadou, ktorá je v judikatúre dovolacieho súdu považovaná za vadu zmätočnosti podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP (rozhodnutia NS SR sp. zn. 1Obdo/50/2019, sp. zn. 2Obdo/13/2017, sp. zn. 2Obdo/33/2017, sp. zn. 3Cdo/111/2017). S poukazom na vyššie uvedené dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 449 ods. 1 a § 450 CSP). Odvolací súd bude postupovať v intenciách právneho názoru vysloveného dovolacím súdom a vo veci opätovne rozhodne.

42 Vzhľadom na to, že dovolací súd zrušil dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, nerozhodoval už o návrhu na odklad vykonateľnosti rozsudku odvolacieho súdu.

43 V novom rozhodnutí odvolací súd rozhodne o trovách pôvodného konania, ako aj konania dovolacieho (§ 453 ods. 3 CSP).

44 Uznesenie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0 (ust. § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších

predpisov).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.